Aurel Cărăşel

Marile migraţii

Motto:„Prin sine însuşi fiecare om este o întrebare pusă lumii.”

C. G. Jung

Autotrenul încremeni brusc, fără nici o smucitură de avertisment. În Burg nu întâmpla niciodată aşa constată Gald şi se ridică din caniscaun. Acesta se răsfrânse asupra lui însuşi, până ce ajunse o folie subţire şi transparentă, după care se retrase în perete. În Burg toate mijloacele de transport erau vechi de când lumea şi în permanenţă cârpite. Zdruncinau neplăcut, scoteau sunete stridente şi se opreau mereu între staţii, datorită unor pene de curent imposibil de prevăzut.

Aici se afla însă în Exterior şi legile mecanicii funcţionau altfel. Îşi recuperă bagajul din buzunarul lateral al compartimentului şi părăsi platforma. Treptele metalice erau înalte şi înclinate într-un unghi ciudat. Le coborî cu dificultate şi păşi pe suprafaţa translucidă a peronului. Nu-l aştepta nimeni, constată, şi acest lucru îl linişti. Colonelul îl avetizase că, în Sfere, comportamentul social era cumva diferit de cel din Cuha, nu neapărat unul opus ci, mai degrabă, mai învechit, ţinând de cutume de dinainte de Conflagraţie, transmise exclusiv pe cale orală.

Celelalte vagoane, înălţate la 10 centimetri deasupra rambleului din vanadiu, păreau pustii. Gald ridică din umeri şi se deplasă până în faţa singurului automat de răcoritoare, anexat la colţul clădirii prismatice a gării. Văzu cele două cărucioare ce aşteptau, serviabil, într-un colţ, dar nu le dădu nici o atenţie.

Era bine, nu-l aştepta nimeni. Vichy era doar un nod feroviar oarecare, în uriaşa reţea care lega Burgurile între ele la suprafaţă. Un nod şi o Clinică. O biosferă de complexitate zero.

Îşi şterse fruntea cu un şervet de unică folosinţă şi îl aruncă în fanta aspirantă cea mai apropiată. Era al naibii de cald! Ca şi cum instalaţia de aer condiţionat nu funcţiona. Privi şi zări pata albă a Soarelui, ţintuită undeva în mijlocul bolţii invizibile. Departe, spre dreapta, câţiva nori albi şi îndepărtaţi îşi deplasau burţile rotunde fără nici un fel de grabă.

Se apropie de Programator şi lăsă bagajul să alunece la picioare.

„Alain Gald, aspirant…”, bătu el în clapele albăstrii.

„Scopul?”, formulă întrebarea entitatea ascunsă în spatele carcasei de ebonită.

„Operaţie cerebrală de rutină”, tastă din nou, după un moment de şovăire.

Aşteptă ca. Entitatea să rumege informaţiile. Colonelul îi spusese că Vichy reprezenta ceva mai mult decât o Clinică de Transformat personalitatea. Ceva mai mult decât un nod feroviar.

— O ieşire într-un decor altfel. Imaginează-ţi o bulă de sticlă translucidă, sub care dormitează un ochi albastru de mare. Şi un parc incredibil de verde şi de frumos. De regulă, recruţii transformaţi au nevoie de o stare spirituală deosebită, care să permită detensionarea cerebrală şi să-i facă apţi pentru operaţie. Un astfel de loc asigură toate condiţiile necesare identificării punctelor de maxim în stările preoperatorii. Cum este când simţi că treci de bariera celor 20 de ani?

Atunci ridicase din umeri şi nu ştiuse să răspundă. Venea din adâncimile aeriene ale colosului de sticlă, beton şi metal, fără să ştie nimic despre viaţa în Exterior. Acum, însă…

„Indicativul dumneavoastră a fost recunoscut şi acceptat. Recuperatorul Clinicii este de acord să vă primească peste patru ore, în salonul 362, la etajul subteran trei. Pentru orientare, veţi forma indicativul 46A25013Y. Un aerojet vă stă la dispoziţie oricând.”

Cursorul îşi pâlpâi o clipă bastonaşul negru, apoi se stinse. Se auzi un fâsâit şi dintr-o fantă laterală alunecă în coşul de plastic din partea stângă a aparatului un sul de hârtie. O lăsă acolo. Nu avea nevoie de aerojet. Staţiunea părea a nu fi prea mare, în patru ceasuri avea timp suficient să-i dea ocol de mai multe ori.

Căută din priviri compartimentul pentru bagaje. Se afla în spatele automatului de răcoritoare. Îşi încredinţă bagajul benzii rulante, înghesui tichetul magnetic în buzunarul de la piept şi ieşi, străduindu-se să păşească drept şi rar.

Afară, soarele reuşise să scape de puful răzleţit al norilor şi împrăştia o lumină cerată peste lucruri. În tăcerea şi nemişcarea absolută din jur, Gald se simţi, dintr-o dată, foarte singur şi străin.

Se îndreptă încet către tringhiul albastru, care marca ieşirea spre staţiune. Dincolo de el, aerul îi păru încă şi mai fierbinte. O pală de vânt îi mângâie faţa, aducând cu ea un miros vag de sare şi de alge. De alge unduind în apa străvezie a mării… Dumnezeule, se înfieră bărbatul, probabil că e numai o imagine de film, rămasă într-un colţ de memorie şi scoasă la suprafaţă de cine ştie ce factor necunoscut.

Dincolo de clădirea prismatică se întindea panglica neagră a şoselei magnetice, pierzân-du-se sub coroanele dese ale copacilor. O apucă înainte, fără prea mult entuziasm, gân-dindu-se încă la mare şi la alge. Urma să suporte o operaţie cerebrală, care avea să-l transforme într-o maşină de luptă perfectă, după care Războiul Etern dintre Burguri îl va fi înghiţit, lăsând în urma lui o simplă cifră-indicativ în memoria vreunui Periferic de Ordine. Urma să devină altceva, fără să apuce să cunoască strania frumuseţe a Lumii de Dinainte, păstrată în secvenţe

impresionant de bine reconstituite pentru Castele Superioare. Pentru oameni asemenea Colonelului.

Când ajunse sub umbra primilor copaci, se opri şi-şi şterse din nou fruntea de transpiraţie, în urmă, şina strălucitoare de vanadiu sclipea tăios, iar câmpul magnetic făcea ca aerul din jur să tremure în valuri uşoare, albăstrii. Câmpul de forţă al peretelui exterior era aproape invizibil din acel punct. Gald îşi umezi buzele cu vârful limbii şi încercă să-şi imagineze în pustiul depărtării copacul uriaş, cu trei braţe asimetrice, al Cuhăi, etajul 629, unde prietenul său Lancelot obişnuia să joace cărţi în compania Plastoizilor, minusculul său apartament de la etajul 324, din ramura B, biroul cu ficus artificial, unde lucra zilnic câte trei ore, la dosarele firmei „Alma”... Toate, absolut toate, aparţineau acum unui trecut spre care nu mai exista întoarcere.

Oftă, înălţă din umeri şi se afundă în răcoarea vagă oferită depădure. Copacii par adevăraţi, îşi spuse şi se apropie de unul mai voluminos. Pipăi scoarţa tare şi crăpată, apoi încercă să smulgă o fărâmă din ea. Nu reuşi. Erau adevăraţi. Simţi un fior neplăcut prin măruntaie. Copaci adevăraţi, asta însemna natură sălbatică, lipsă de eficienţă şi de control adecvat...

Înghiţi în sec şi porni grăbit mai departe. În Cuha, vegetaţia era strict controlată. Fiecare plantă era îngrijită, de un Plastoid şi fiecare bacterie sau algă din culturile hidroponice era catalogată şi înseriată, pentru a nu se înmulţi haotic. Pe partea stângă, drumul făcu brusc o buclă largă şi, din spatele tufişurilor, îşi făcu apariţia o parcare aproape goală, câteva bănci de sticlă şi un bar, cu firmă luminoasă, extrem de demodată. Stătu o clipă în cumpănă, apoi hotărî că dacă exista vreun punct informativ în acest sector al Exteriorului numit Vichy, atunci acela era cel mai bun.

Părăsi banda metalică şi se îndreptă spre clădire. Ocoli un vehicul pe pernă de aer dintr-o generaţie depăşită de mai multe decenii şi împinse uşile batante. Barul era chiar foarte mic, însă amenajat cu mult gust şi, în plus, fapt care pe Gald îl dădu gata, nu era deservit de un Plastoid, ci de un om. Da, de un om adevărat, cu cercel în urechea dreaptă şi cu buza de sus spuzită

de ciuperca Aspartin, la modă în cartierele inferioare ale Burgului. Bărbatul înalt, puţin adus de spate, se distra vânând insecte invizibile cu un gaz paralizant. Când coborî cele două trepte, îşi întrerupse activitatea şi îl măsură cu atenţie.

Una din mesele de sub fereastra albastra era ocupată de doi indivizi în uniformă de Programatori, care mâncau în tăcere dintr-uh bol înalt, plin cu spagheti, peste care turnaseră din plin bulion roşu. Lângă automatul cu bere, la o măsuţă înaltă cu scaun rotativ, o femeie roşcovană îşi ţinea capul în mâini şi privea ţintă către uşă.

Şovăi o clipă, apoi se îndreptă direct către masa ei. Se aşeză pe scaunul opus fără să ceară permisiunea, vârî cartela în fanta automatului şi comandă o bere. Se auzi un declic, iar cutia strălucitor colorată alunecă în coş. O luă şi o puse pe masă, în dreptul său.

— Mă numesc Gald, spuse, în timp ce învârtea desfăcătorul metalic. Vin din Burgul Cuha şi mă pregătesc pentru operaţia de rutină. Am ceva bani rămaşi în cont şi vreau să-i cheltui acum, cât mai am posibilitatea. Accepţi să-ţi fac cinste cu o bere?

Ştia că frazele sunau complet idiot, aşa că rămase surprins când femeia încuviinţă uşor din cap. Introduse cartela şi aşteptă declicul. Culese cutia şi i-o puse în faţă. Roşcovana nu spuse nimic. Desfăcu berea şi sorbi îndelung, cu înghiţituri mici şi sacadate, apoi aruncă ambalajul nefolositor în lada aproape plină de sub tejghea. Gald zâmbi admirativ, văzându-i îndemânarea. O întrebă dacă ştie cum se ajunge la Clinică. Roşcovana clătinăimprecis din cap, evitând să îl privească.

Gald se strădui să nu se enerveze. Sorbi şi el din cutie, ca să-şi facă de lucru. Berea era rece şi potrivit de amară. Cu coada ochiului îi zări pe cei doi Programatori ridicându-se simultan de la masă, împingând în acelaşi timp bolul spre banda rulantă din dreapta. Peste numai câteva clipe percepu fâşâitul surd al vehicolului din parcare. Bărbatul de la bar îşi vedea liniştit de vânătoare, cu spatele mereu aplecat deasupra ungherelor mai ascunse ale încăperii din zona tejghelei.

— Am fost prea nepoliticos sau am încălcat vreo normă de conduită specifică Exteriorului? În acest caz, îmi cer scuze. Singura mea motivaţie este aceea că sunt prea nou pe aici. Dacă nu vrei să-mi spui unde e Clinica, nici o problemă. O descopăr eu, până la urmă. Dacă e nevoie, solicit un aerojet. Marea, însă, marea nu cred c-o să refuzi să-mi dezvălui unde se află. E dreptul meu de a mă bucura de prezenţa ei, aşa cum e obligaţia mea de a mă prezenta la operaţie pentru a'deveni un bun luptător.

Femeia îşi trecu o mână prin păr şi ridică din umeri. Gald îşi muşcă buza de sus, stăpânindu-se să nu izbucnească. Era mută sau... Sau îşi bătea joc de el? Se răsuci către automat, introduse din nou cartela şi mai comandă o cutie, l-o întinse, dar nu o lăsă din mână.

— Poţi să-mi spui ce e jocul ăsta? Eşti mută cumva? Sau ţi-ai propus să enervezi un viitor Soldat?

Femeia înghiţi în sec şi trase de cutie, fără să-l privească. Bărbatul clătină din cap, dar nu-i dădu drumul.

— Îi urăşti pe locuitorii Burgurilor?

Asta trebuie că era singura explicaţie logică, îşi simţi fruntea îmbrobonată de sudoare. Degetele lungi şi fine ale femeii se încleştaseră pe cutie şi trăgeau cu putere. Metalul subţire se îndoise în punctele de presiune. Brusc, Gald renunţă. Lăsă cutia la mijlocul mesei, îşi şterse iar fruntea cu şervetul de pe stativul din stânga scaunului şi se ridică. Femeia îşi săltă pentru prima dată privirile şi îl fixă cu o lucire verde, intensă. O clipă numai, apoi smulse triunghiul minuscul din capac şi sorbi însetată din cutie.

Se îndreptă spre ieşire. Chiar la colţul tejghelei, barmanul puse spray-ul pe o tavă nichelată şi îi făcu semn să se oprească.

— Cartela e valabilă, spuse repede Gald. Automatul a acceptat-o. Nu mai am nimic de plată.

— Ştiu, murmură celălalt, iar buza acoperită de micelii păru de-a dreptul hidoasă. E-n regulă. Voiam numai să te avertizez… Linda e o tipă de treabă, dar are, uneori, căderi. De aceea vine aici. Aici, unde nimeni nu-i dă să bea, înţelegi? De altfel, e de mirare că a acceptat compania unui necunoscut. Vreau să spun că…

— O. K., n-am făcut nimic rău. N-am ştiut că Linda voastră are probleme psihice. Promit că n-o să mai vadă nici o cutie de bere de la mine, e bine aşa?

Părăsi localul fără să-i dea timp celuilalt să răspundă. La dracu', nimerise cum nu se putea mai prost: în loc să se plimbe prin parc sau să profite de soare şi de plajă în ultimele clipe libere din'viaţa sa, se certa cu femei nebune şi barmani mâncaţi de micelii.

Se încadră pe banda de vanadiu şi porni cu paşi iuţi, încercând să uite episodul. Un fluture roşu tăie panglica lată şi pluti spre tufele din dreapta, acoperite cu flori roşii şi albastre. O pală subţire de vânt îi aduse în nări un miros puternic de iarbă strivită. De alge umede, se încăpăţână Gald; călcând mai apăsat. Acesta trebuie că era parfumul de alge umede, despre care discutase de atâtea ori cu Lancelot în lunile de pe urmă, când fiecare se visa pe malul unei mări albastre şi adevărate, înconjurat de scoici şi de pescăruşi. De fapt, habar n-avea ce erau ăia pescăruşi, după cum nu ştia cu ce să asemene mirosul de alge umede. Îşi linse buzele şi le descoperi sărate. Oare ce va fi făcând Lancelot?

Linişţea amiezii era ameţitoare, strecurându-i în suflet o teamă abia simţită. În Burg nu exista linişte. Chiar şi după miezul nopţii zgomotele îşi trăiau o viaţă a lor, independentă parcă de voinţa oamenilor. Gald îşi aminti de felul în care vibra către dimineaţă conducta de apă din baie şi se simţi, dintr-o dată, mai bine. Nu că se temea prea tare de linişte, fusese instruit asupra conceptului, toţi locuitorii Burgului erau instruiţi periodic, prin sistemul interior de holoviziune, ştia chiar o mulţime de lucruri despre Lumea Exterioară, ştia, de pildă, că dacă pui piciorul pe firele de iarbă şi apeşi, aceştea nu sunt distruse, ci îşi revin după o perioadă de timp. Una era însă să cunoşti din auzite o serie de

lucruri şi cu totul alta să le trăieşti, să intri în contact direct cu ele, cu viaţa lor particulară şi să încerci să te adaptezi.

Se opri lângă o tufă scundă, cu frunze vânăt-albăstrii. Ridică talpa şi o aşeză cu grijă peste un smoc de iarbă, apoi apasă cu prudenţă. Săltă din nou talpa şi o plise alături. Firele zăcură lipite de muşchiul des din jur vreme de câteva clipe, după care prinseră să-şi ridice vârfurile subţiri către cer. Zâmbi. Era în regulă, totul se încadra în nişte parametri cunoscuţi.

După numai câteva minute de mers lejer, perdeaua copacilor se întrerupse şi dincolo de colţul şoselei îşi făcură apariţia clădirile scunde ale staţiunii. Se uită la ceasul-brăţară: trecuseră ceva mai mult de 40 de minute. Mai avea încă o mulţime de timp de risipit.

Din punctul în care se oprise, se vedeau distinct cele două degete dispuse în „V” ale aşezării. Chiar la baza literei, parcul se întindea asemenea unei pete verzi, străpunsă ici şi colo de acoperişurile albe şi roşii ale clădirilor. Către stânga, ghici Gald, se aflau centrele de cercetare medicală. În dreapta, trebuie că erau locuinţele şi magazinele. Dădu, în gând, cu banul şi alese dreapta.

Aleile erau aproape pustii la ora aceea. Rarii trecători, îmbrăcaţi în salopetele albastre ale centrelor de cercetare treceau pe lângă el fără să-l ia în seamă, cufundaţi în audierea programelor speciale, difuzate prin căşti. Aerojeturi silenţioase sfâşiau când şi când pielea bine întinsă a străzii.

Se opri în faţa primului automat informaţional, apăsă cartela de cont pe decodor şi solicită un pachet de informaţii cu caracter general. Şovăi o clipă în faţa cererii de opţiune a formei, pe care i-o adresă automatul, apoi se hotărî pentru o casetă. Varianta clasică, de ziar, i se păru prea incomod de manevrat. Se auzi un „clic” şi caseta rr; inusculă apăru în sacul receptacul. O culese şi o introduse în centură.

În mai puţin de trei minute află, în formă sintetică, toate evenimentele ce se petrecuseră de la audiţia anterioară, pe care

o făcuse în compania lui Lancelot, în barul „Numărătoare inversă”, la etajul 245. În general, nimic interesant pe Centura Burgurilor de Est. Un singur element păru să-i reţină pentru un moment atenţia, dar nu se osteni să cupleze detalierea: dincolo de Centura-de-Radiaţii, în munţii veşnic înzăpeziţi, patrule de Observatori Plastoizi descoperiseră fiinţe umane, organizate în structuri primitive. Conform primelor cercetări, se părea că ar fi vorba despre comunităţi minuscule, pierdute încă din perioada Războiului Biologic în imensitatea pustiului, în care se transformase Pământul dincolo de Barieră.

În fine, nimic interesant, decise Gald şi porni mai departe. Războiul dintre Centuri continua cu aceeaşi violenţă, iar el avea să cunoască, pe propria-i piele, ce însemna aceasta. Nu, nu-i era teamă. Fiecare cetăţean al Burgurilor era îndoctrinat, încă din momentul căpătării conştiinţei de sine, în vederea nobilei misiuni pe care urma să o privească după depăşirea pragului bilogic necesar operaţiei. Era vorba despre ceva mai mult decât o simplă datorie de onoare. Era vorba despre supravieţuirea rasei. Războiul raselor... Gald habar n-avea în ce anume consta, nici un fel de informaţie referitoare la modalităţile de desfăşurare a lui nu se strecurau în Burg şi nimeni nu cuteza sa pună întrebări.

Destinul..., oftă Gald şi porni mai departe. Putea să considere totul asemenea unui destin orb, care-şi alegea supuşii şi-i trimitea la moarte, fără să le ofere explicaţii.

Vitrine plutitoare, ancorate magnetic de piloni subţiri, expuneau la înălţimi variabile mărfuri în ambalaje violent colorate. Se întrebă ce ar fi putut face cu banii ce-i mai rămăseseră. Oricum, după operaţie nu aveau să-i mai fie de nici un folos. Poate că ar fi trebuit să cumpere un medalion de violit pentru logodnica lui Lancelot. Acesta s-ar fi bucurat să ştie că se gândise la ei chiar şi în ultimele clipe.

Se opri în dreptul unui pilon sculptat în stil corintic şi, automat, vitrina coborî şi îşi deplie sertarele de cristal. Gald alese o piesă, aproape la întâmplare, plăti şi comandă agenţiei specializate locale să expedieze bijuteria pe adresa amicului său, în Cuba. Se

gândi să adauge şi un cristal Jahszo, cu câteva cuvinte de adio, dar renunţă, după o clipă de chibzuială. Nu prea aveau ce să-şi mai spună, el şi Lancelot. În Burguri, prieteniile durau până la vârsta de 19 ani. După, nu exista decât operaţia, transformarea şi frontul invizibil. Oricum, nu urmau să se mai revadă niciodată şi, în acest caz, la ce bun cuvintele?

Se îndepărtă de stâlpul corintic, ferindu-şi privirile de parcă ar fi făcut un lucru ruşinos. Într-un fel aşa şi era, cedase presiunii unor amintiri considerate nedemne deja de noua sa stare socială. Un soldat... Qhiar, cum ar fi trebuit să se comporte un soldat? Nu apucase încă să ia cunoştinţă despre nici un fel de Regulament militar.

Deasupra, norii se refugiaseră într-o pâclă compactă în apropiere de linia orizontului. Deşi căldura toropitoare era atenuată de coroanele arborilor, Gald o resimţea din plin.

Exteriorul trebuie că e ceva foarte diferit de existenţa din interiorul Burgurilor, gândi, în vreme ce examina obosit un panou publicitar cu efecte subliminale. În primul rând, nu exista temperatură constantă, adică nicăieri nu interve-neau climatizoarele, deşi era sigur că aparatele se găseau pe undeva, în subsolul bulei de sticlă. Era prea cald şi bănuia că în celălalt sezon, temperatura scădea sensibil. Apoi, era prea multă verdeaţă. O' risipă inutilă, cu efecte stresante asupra locuitorilor din Cuha şi din Burgurile ce alcătuiau Octogonul Strategic, în jurul clinicii din Vichy. Evident că fiecare Etaj îşi avea propria grădină, că fiecare coridor dispunea de plante ornamentale şi chiar de arbuşti riguros controlaţi de grădinarii-Plastoizi. Dar de la ornament şi până la-iresponsabilitatea verde din jur era o cale lungă, pe care el unul nu putea să o străbată.

Poate că, într-un fel, locuitorii Exteriorului nu se obişnuiseră nici ei cu starea de lucruri din jur. Ştiuse dintotdeauna că există puncte de supravieţuire în afară de sistemul protector al Burgurilor, oameni care-şi sacrificau, dintr-un motiv sau altul, cei mai frumoşi ani pentru ca viaţa din Interior să aibă permanente^contacte în orice punct al Octogonului. Intuia că lucrurile se prezentau în acest mod, deoarece aveau un substrat

logic solid, la care însă intuiţia sa nu avea încă acces. La urma-urmei, el se afla în Vichy...

Dădu colţul aleii unde se termina sectorul repartizat magazinelor de suveniruri, şi aproape că se izbi de un munte de pachete, învelite în hârtii lucioase, care plutea pe o minusculă platformă gravitaţională, condusă de o femeie, îmbrăcată în halat galben strălucitor. O femeie cu păr roşcovan.

— Tu?! Exclamă Gald, dându-se un pas înapoi. Credeam că ai rămas să goleşti automatul amicului de la bar. Cum naiba de-ai ajuns înaintea mea? Scuză-mă, adăugă în clipa următoare, am uitat că eşti mută.

Femeia îşi scoase ochelarii cu focalizare monoculară, îi plie şi îi introduse în buzunarul de la piept, chiar sub bareta îngustă, de culoare verde. Însemnul ecologilor, remarcă Gald, apoi o privi din nou cu atenţie şi i se năzări că femeia din faţa sa şi cea de la bar nu era una şi aceeaşi persoană, deşi asemănarea fizică îl contrazicea.

— Mai întâi, domnule Gald, aş vrea să-ţi explic că aparenţa şi esenţa sunt două lucruri diferite, deşi au, uneori, puncte de tangenţă. În al doilea rând, trebuie că eşti extrem de nou în zonă, ca să nu-ţi dai seama că, sub această cupolă de sticlă, un aerojet te poate duce, în numai câteva minute, în puncte aparent foarte îndepărtate unul de altul. În fine, era necesar să ne întâlnim cumva în acest univers microscopic. Şi, pentru că aici nimic nu poartă pecetea întâmplării, consider că a fost un mod neconvenţional de a face cunoştinţă, care mi-a furnizat mai multe informaţii despre spiritul dumitale decât ar fi făcut-o o sută de rapoarte ale Biroului de Investigaţii. Acum, spune, îţi continui plimbarea de unul singur pe străzile astea plicticoase sau mă însoţeşti până la Depozit, să depun coletele astea, după care sunt dispusă să fac pe ghidul pentru ultima zi civilă din viaţa ta?

Se numea Linda şi era ecolog-A în Vichy. Pe lângă îndatoririle principale funcţiona şi ca psiholog, la Serviciul de Transformare, având misiunea de a-i pregăti pe cei ce urmau să treacă Pragul.

În mod clar, nu avea nimic altceva mai bun de făcut. Ridică din umeri şi porni alături de ea spre locul numit Depozit. Femeia îl conduse cu repeziciune prin labirintul de alei şi, în mai puţin de zece minute, ajunseră în dreptul unei clădiri scunde, cu acoperiş în formă de scoică.

— Aşteaptă un moment, te rog, îi spuse ea şi dispăru în spatele uşilor de sticlă fumurie.

Se răsuci pe călcâie încercând să-şi fixeze câteva puncte de reper. Parcul era conceput sub forma unui cub omogen, cu pereţi verticali din verdeaţă perfect delimitaţi. Probabil că Depozitul se găsea foarte aproape de una din muchiile vestice.

Simţi pe umăr o atingere şi tresări.

— Mergem? Întrebă Linda, privindu-l de la ceva mai puţin de o palmă distanţă.

Dădu din cap şi înghiţi în sec, sperând că ea nu avusese timp să-i vadă reacţia. Dacă era, aşa cum se autodefinise, observatorul lui pentru perioada de dinainte de operaţie, în mod sigur că realiza Un fel de test, iar punctajul pe care-l obţinea avea să atârne destul de greu în privinţa complexităţii operaţiei.

— În regulă, plaja e numai la câţiva paşi.

Avea cei mai verzi ochi din lume, se hotărî Gald şi o apucă în direcţia indicată de arătătorul ei. Dincolo de zidul verde care înconjura clădirea se întindea o limbă de nisip galben, linsă de valuri mici şi leneşe.

Strânse pleoapele, zăpăcit de atâta albastru. Marea era un safir uriaş, înfipt în buza răsfrântă a pământului. Pescăruşi albi pluteau nemişcaţi pe cerul adânc şi îndepărtat.

— Credeam că aşa ceva nu mai există decât în imaginile tridimensionale de dinainte de Conflagraţie, pufni el nervos... Apă. Nisip. Şi pescăruşi! Nu ţi-e frică?

Linda se lăsă în genunchi şi vârî degetele mâinilor în nisip.

— Frică? Ţie ţi-e frică? Pentru cineva venit din Burguri pari destul de curajos: încă n-ai vomat şi nu ţi-ai acoperit faţa, implorând să ne întoarcem.

Râse, îşi scoase sandalele transparente şi porni înainte prin nisip. Şovăi, simţind că, totuşi, ceva nu era chiar în regulă cu stomacul său. Dumnezeule, nu acum! Se rugă, îngrozit. Nu exact acum, când am ajuns, în sfârşit, pe malul mării! Avea probleme cu stomacul de mai mulţi ani, Lancelot bănuia că ar fi vorba de un ulcer pe fond nervos, dar el refuzase la fiecare criză să meargă la Clinică, îi era teamă că aveau să-i găsească cine ştie ce şi atunci adio operaţie, adio statut de soldat, adio privilegii anterioare vârstei de 20 de ani… Nu-i spusese niciodată lui Lancelot, dar dispreţuia statutul de simplu tehnician III, bun la toate, aşa cum ajunsese el din cauza grefei coronariene, persoană incapabilă să părăsească vreodată Burgul şi să ia în piept Marea Aventură.

Marea îl fascina, asemenea unui ochi răsfrânt către azurul din interior. Ochiul era cerul, era pământul rămas undeva în urmă, era el. Era el.

Se apropie de linia de spumă, pe care valurile o desenau în nisip. Cochilii albe şi galbene de scoici îşi schimbau poziţia de fiecare dată când apa se strecura pe sub ele. Întinse amândouă palmele pe nisip şi aşteptă să i le acopere apa. O senzaţie stranie de fericire îl cuprinse la atingerea moale, aproape senzuală a lichidului sărat.

Câţiva metri mai departe, Linda întinsese pe nisip o folie subţire, cu aspect de burete, se dezbrăcase şi se întinsese cu capul în direcţia apei. Se apropie.

— Nu ţi-e teamă că nisipul acesta ar putea conţine agenţi patogeni? Să nu-mi spui că e sterilizat în întregime, că nu te cred. Cantitatea e prea mare şi operaţiunea ar costa prea mult. Sau voi, cei din Exterior, dispuneţi cumva de un alt sistem imunitar?

Îi făcu semn cu degetul să ia loc alături. Şovăi o clipă, apoi se aşeză pe porţiunea lăsată liberă de îndoitura coapsei ei. Materialul de sub ei avea, într-adevăr, ceva din consistenţa unui burete, dar îşi păstra suprafaţa rece în permanenţă. De jos, lumea părea să capete alte dimensiuni. Marea se strecura parcă din ce în ce mai aproape, cu fiecare val, în vreme ce pescăruşii se îndepărtaseră încă şi mai mult, devenind simple puncte indistincte în văzduhul străveziu.

— În fapt, suntem două specii, explică Linda, continuând să-şi întindă buzele în zâmbetul acela care nu era zâmbet. De la schimbarea mileniilor şi de la mult profeţită pieire a lumii prin foc au trecut 287 de ani. De peste 180 de ani, suntem două comunităţi care se dezvoltă separat, cu contacte fizice stabilite prin programe elaborate cu decenii înainte, astfel încât influenţele în privinţa dezvoltării să fie minime. Două specii umane care se deservesc perfect una pe cealaltă, într-o simbioză sui-generis. Noi oferim capacităţile medicale de care locuitorii Octogonului au atâta nevoie pentru Transformarea finală, inclusiv centrele de recuperare psihică pre şi postoperatorii. De cealaltă parte, voi ne daţi mărfurile de care avem nevoie şi ne asiguraţi pacea necesară cercetărilor. Nu dispunem de alt sistem imunitar, ci de o altă concepţie asupra rolului şi rostului nostru în imensitatea Cosmosului.

— Altă concepţie?! Se miră Gald, neînţele-gând prea bine.

Prefira nisipul fierbinte printre degete, simţind în podul palmei ceva asemănător unui sărut fierbinte. Îl trecură fiorii. Aruncă speriat restul nisipului cât mai departe: nu-şi închipuise niciodată că un pumn de nisip ar fi putut să-i provoace fiori pe şira spinării. Fiori de lascivitate, îşi spuse şi înghiţi în sec, sigur că, de data asta, Linda i-a remarcat reacţia şi a punctat-o ca atare.

— Această concepţie diferită vă permite să luaţi contact direct cu un mediu ostil şi infectat? Aţi realizat aici o rezervaţie, fără să aveţi nici un fel de siguranţă că lucraţi cu elemente sterile. Oricâte grile de sterilizare le-aţi aplicat voi, componentele unei

naturi sălbatice şi infectate sfârşesc prin a redeveni sălbăticie şi moarte.

Linda se ridică într-un cot şi-l privi, ferindu-şi ochii de soare cu palma.

— Dar tu? Tu de ce n-ai venit în Vichy în costumul de protecţie, aşa cum scrie în Regulamentul interior al Burgurilor?

Sânii îi tresăriră de câteva ori sub materialul subţire al sutienului albastru şi Gald simţi impulsul de a întinde mâna şi de a-i atinge. Îşi muşcă buza de jos şi-şi duse, involuntar, mâinile la spate, pentru a le feri de ispită.

În Cuha nu simţise niciodată dorinţa asta idioată de a mângâia un sân de femeie. Sigur, existau Momentele Sexualităţii, acele nopţi din februarie şi din octombrie în care drogurile înnebuneau hormonii şi-i determinau să alerge, orbi şi surzi, către Incubatoare pentru desfăşurarea actului sexual normal, necesar procreaţiei. În afara acelor nopţi… Gald îşi muşcă din nou buza de jos. Nici un bărbat normal nu resimţea vreo dorinţă sexuală, atunci când se găsea lângă o femeie. Ce naiba se întâmpla cu el?

— Chiar, ce naiba se întâmplă cu tine?

Linda îi căută mâna, îi prinse degetele, le aduse între ale ei, apoi le puse pe sânul stâng. Gald se cutremură, ca şi cum l-ar fi străbătut un curent electric. Vru să-şi tragă palma, dar femeia continuă să o apese cu ambele mâini pe piept.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? Cu voi, prostule? În ce v-au transformat, dacă nu mai puteţi să reacţionaţi normal nici măcar la si-tuaţiile-standard normale? În bar… ar fi trebuit să mă compătimeşti. Aveai în faţa ochilor o femeie timorată, puţin sărită de pe fix din cauza stresului şi incapabilă să vorbească. Un fel de animal sălbatic. Dar reflexul uman din tine n-a funcţionat. Acum ai în faţa ochilor o femeie superbă, care îţi face avansuri, iar tu rămâi rece ca o stâncă.

Brusc, îi dădu drumul. Palma îi căzu pe nisip. Şi-o ascunse din nou la spate, simţindu-se complet idiot. Două teste... Şi căzuse la amândouă. În regulamente nu scria nimic despre astfel de situaţii.

— Te temi, nu-i aşa? Linda râse şi-i atinse obrazul cu degetul. Crezi şi nu crezi în ceea ce vezi. Dar sistemele de prelucrare mentală sunf mai puternice decât vocea instinctului personal: trebuie să crezi numai în ceea ce ţi se spune că este Realitate. Nu în Realitate. Despre care nu mai ştie nimeni cum a fost.

Se ridică în fund şi-şi lipi spatele fierbinte de tricoul său termoizolant.

— O concepţie diferită, însă aceleaşi reguli, cum ţi-am mai spus. Nimic din ceea ce vezi nu provine din Exterior. Din adevăratul Exterior, vreau să zic, deoarece ştiu că Vichy este, pentru voi, tot un Exterior. Nisipul, în care ţi-e frică să bagi din nou mâna, ca să nu te molipseşti cu vreo ciupercă defoliantă, este cuarţ de sinteză, copacii sunt obţinuţi prin clonare din celule celulozice descoperite în băncile de seminţe şi spori de dinainte de Conflagraţie. Sub fiecare trunchi, sub fiecare tufă şi chiar sub fiecare smoc de iarbă se găseşte o secvenţă cibernetică miniaturizată, care le comandă parametrii de dezvoltare şi le asigură hrana şi apa. Asta e tot. Sălbăticia e numai aparentă în Vichy.

O privi zăpăcit.

— Şi marea? Asta e apă adevărată, sărată, cu valuri, aşa cum o descriu toate videodiscurile rămase de dinainte de Conflagraţie...

— Suntem o Sferă Bios, oftă femeia şi-şi clătină părul roşu. Marea ta nu e altceva decât un simplu lac, cu diametrul de aproape.2000 m. Valurile sunt provocate de instalaţii speciale, aflate chiar sub picioarele tale. Apa este obţinută prin sinteză, zilnic înlocuindu-se circa un sfert din cantitatea totală de aici. Germenii sunt înlăturaţi permanent prin iradiere cu ultraviolete. Totul este perfect etanş izolat sub sticlă. Perfect steril. Numai

dimensiunile la care a fost gândit totul sunt altele şi-ţi creează starea de angoasă. Hai, mergi şi vâră-ţi mâna în apă. Nu există nici un animal cace să te lase fără degete...

Se ridică, cu mişcări şovăielnice, convins că-şi bate joc de el. Se apropie de apă şi îşi aşeză degetele pe nisip, cu faţa în sus. Valul le acoperi, dar nu mai simţi înfiorarea de adineauri. Se întristă. Lumea reintrase în normalul artificialităţii cu care fusese obişnuit, bine izolat de Exteriorul adevărat şi duşmănos, în care pândea, invizibilă, moartea.

— Şi orizontul? Un efect holografic, nu?

Era mai mult decât atât, îi spuse Linda. Se specula un defect al vederii umane, care nu putea să depăşească un anumit prag de acuitate.

Se dezbrăcă repede şi rămase numai în şortul de sport. Pielea îi era albă, aproape palidă. Linda se apropie cu paşi abia auziţi, îi apucă mâna şi îl trase brusc spre apă. Valurile îi izbiră genunchii şi din nou îl năpădi senzaţia de natură sălbatică şi primejdioasă. Vru să iasă pe ţărm, dar degetele fierbinţi ale femeii îl smuciră către înainte. Se împiedică şi plonjă în apa albastră, cu umărul înainte. Abia după ce apa îi trecu peste cap realiză că deasupra cerul nu e altceva decât o cupolă de sticlă securizată.

Înotară către larg, amintindu-şi de lecţiile obligatorii de la bazin, când trebuia mai întâi să execute mişcările prins în chingile „broscoiului”, aparatul de măsurare a forţei, potrivit să exercite exact forţa opusă la înaintare de densitatea apei. Linda avansa repede, demonstrându-i ca-1 pacităţile de înotătoare versată. În scurt timp, îl lăsă departe în urmă, devenind o simplă cască roşie pe suprafaţa azurie. Abandonă cursa şi se răsuci pe spate, făcând pluta. Soarele continua să fie aceeaşi pată difuză, albă, în imensitatea unui cer incredibil de adânc, pierdut în spatele semisferei de sticlă.

Se gândi că peste puţin timp, poate chiar mai puţin de două ore, va suferi o operaţie cerebrală care-l va condiţiona să devină războinic. Toţi tinerii de vârsta lui o făceau, după care dispăreau

pentru totdeauna din Burgurile unde crescuseră şi-şi duseseră anonimele existenţe. Ce anume îi determina să accepte, cu pasivitate, ideea operaţiei şi a condiţionării?

Bătu apa cu mâinile şi stropi săraţi îi săriră pe buze. Îi şterse cu limba. Un gând îl fulgeră ca o irizare albastră şi îi strecură un fior pe şira spinării. O altă condiţionare… Descoperi uluit.

Asta îi determina să se supună. O altă condiţionare care, de fapt, reprezenta punctul final al unui lung şir de condiţionări-anterioare. Un alt frison îi încreţi spatele şi îşi dădu seama că apa era ceva mai rece, semn că se îndepărtase de ţărm.

Spre celălalt capăt al bolţii, deasupra staţiunii, se aglomerau încet nori negri, ce-i acopereau hulpavi pe cei albi. Reveni pe burtă şi înotă către plajă. Lângă ţărm, apa era caldă de tot. Rămase întins, bălăcindu-se. Se gândi la amicul său Lancelot care, probabil, nu va trăi niciodată asemenea momente.

Ieşi cu părere de rău, se scutură de picurii ce alunecau grăbiţi la vale şi se trânti pe folia buretoasă şi rece. Nisipul i se lipea de mâini şi de gleznele ude. Toropeala din aer îl îndemna să aţipească şi încercă să i se opună din toate puterile. Treptat, pleoapele îi alunecară neascultătoare la vale, şi ajunse din nou în barul cu pereţi plini de afişe policrome, în faţa lui Lancelot care gesticula ca un apucat, împrăştiind stropi albi din paharul înalt!

Se trezi speriat sub ploaia de stropi produsă de mâinile Lindei. Sări în sus, încercând să-şi revină din visul atât de veridic, încât se întrebă dacă nu cumva plaja era imagine halucinatorie.

— Ne uscăm repede şi plecăm, îi zise femeia, storcându-şi şuviţele ude. Peste câteva minute e programată o ploaie adevărată.

Se aşezară spate în spate pe folie. Pielea ei era foarte rece.

— Ai nodulii cam prea dezvoltaţi, constată femeia şi se răsuci să-i examineze. Oho, dar ştiu că n-am văzut încă o pereche asemănătoare, până acum.

O simţi pipăindu-i umerii şi umflăturile tari, de dimensiunea unui pumn.

— Aşa mi-a spus şi doctorul. Mi-a recomandat un tratament cu corticoizi, după operaţie. Adică atunci când... Mă rog, când nu mai e nevoie de persoana mea în Burg.

— În incubatoare, vrei să zici, nu? Îl sâcâi femeia, întoarsă cu spatele. După operaţie deveniţi cu toţii impotenţi, nişte maşini de luptă fără dorinţe şi pasiuni.

Pufni enervat, dar nu răspunse. Erau detalii pe care educaţia primită în Burg nu-i permitea să le audă din gura unei femei. Mai ales acum. Sub soarele încă fierbinte, cu vraja mării la picioare, sunau ca o lecţie prost învăţată. Mirosul de alge îl...

Tresări, realizând că nu văzuse încă nici o algă. Nici un animal cu excepţia cochiliilor goale de scoici. Şi a fluturilor.

— Cochiliile sunt de ornament. Ţi-am explicat cum e cu mediul steril al mării. Alge? Da, există alge, care ajută la reciclarea aerului, dar sunt crescute în medii speciale, în subteran. Ca şi în Burguri. În apă, s-ar fi înmulţit peste măsură şi s-ar fi transformat sub influenţa ultravioletelor. In ansamblu, ar fi fost prea incomod să întreţii ecosistemul, pricepi?

Pricepea. Iar imitaţii holografice de insecte mai văzuse şi în Cuha.

Se hotărâră să plece, exact în clipa în care norii se întinseseră complet deasupra parcului. Fulgere strălucitoare le spintecau, când şi când, burţile, avertizându-i, inutil, asupra ploii ce se pregătea. Strânseră folia, se îmbrăcară în grabă şi plecară cu paşi mari către adăpost. Abia pătrunseră sub coroanele întreţesute că aversa se şi porni cu furie. În câteva clipe, îi udă până la piele.

— Acum, vrând-nevrând, eşti obligat să mă însoţeşti la mine în apartament, îi strigă Linda în urechea dreaptă. Părul roşcovan i se lipise de frunte. Ne uscăm, bem un tonic, şi discutăm.

Da, ne uscăm, gândi el. Şi discutăm despre test. Fir-ar să fie, nu avea nici un chef să afle veşti proaste înainte de operaţie.

— Şi clinica? Salonul 462 mă aşteaptă peste 65 de minute.

— Vei ajunge la timp, îl asigură ea. Abia îi auzea cuvintele, acoperite de fâşâitul apei. Stau foarte aproape de Clinică.

Când ajunseră în dreptul căldirii cu etaj, albă ca o jucărie de fildeş, cu ferestre înalte, era atât de ud, încât începuse să tremure. Se simţea ciudat, nu era neapărat o stare acută de disconfort, pur şi simplu ciudat, pentru că niciodată nu mai trăise ipostaza asta. În Cuha nu ploua.

Linda locuia la parter, într-un apartament format din două încăperi, un hol şi o baie minusculă la capătul lui.

— Câtă risipă de spaţiu! Gândi cu voce tare, dar ea nu-l auzi sau numai se prefăcu a nu-l auzi.

Intrase înaintea lui în camera din dreapta şi începuse să se dezbrace, azvârlindu-şi hainele la întâmplare, pe un fotoliu gonflabil. Era remarcabil de frumoasă, admise Gald, făr. Ă să vrea. Pe plajă, armonia trupului ei tânăr fusese eclipsată de întinderea de apă şi de nisip. Aici însă, între patru pereţi, i se păru indecent de atrăgător, amintindu-i de senzaţiile încercate în Momentele Sexualităţii, şi îşi întoarse privirile. În fine, femeia ieşi de sub uscător şi-şi trase pe ea un halat din pluş gros. Îi făcu semn să folosească uscătorul, dar ideea de a-şi expune formele în acest cadru aproape intim nu-l încânta. Prefera să stea ud, aşteptând ca hainele să i se usuce pe corp.

Linda ridică din umeri şi-l pofti în camera vecină. Şocul îl înţepeni încă din prag: peretele din stânga era, în întregime, un acvariu superb. Peşti coloraţi înotau în cârduri de colo-colo,

ocolind splendide plante palmate. Pe pietrişul alb de pe fund vegetau cochilii uriaşe, lucind în mai multe nuanţe de albastru.

— O hologramă, bineînţeles! Râse ea şi-l împinse în interior.

Scoase dintr-un bar, ascuns în peretele învecinat iluziei de acvariu, două pahare înalte şi turnă în ele din conţinutul unui flacon albastru, cu irizaţii portocalii. La naiba, se frecă Gald la ochi, avea un blocaj cromatic pe culoarea albastru? Părul femeii era acum de un albastru intens.

— Părul meu? Ce e cu părul meu? Ei bine, există moda Alistar, nu se poate să nu fi auzit, îţi vopseşti părul cu un marcator cromatic cu şanjabilitate la ore fixe şi gata. Sistemul funcţionează perfect mai multe săptămâni. Asta dacă, între timp, nu te plictiseşti şi nu foloseşti alt tip de marcator.

Se aşeză pe taburetul de lângă măsuţă. Îşi căută cuvintele, străduindu-se să nu spună vreo prostie, care să îi scadă şi mâi mult punctajul.

— Există mai multe sfere Bios? Vreau să spun, oficial, există o asemenea informaţie?

Linda medită câteva clipe, apoi ridică din umeri. Oficial, nu exista nici un fel de informaţie. Probabil că, undeva, în adâncurile scoarţei, fiecare Octogon dispunea de o memorie centrală care să cuprindă date complete despre noua structură a civilizaţiei de după Conflict. Dar ea nu ştia cum ar putea cineva să aibă acces acolo. Dacă exista un asemenea acolo.

— Teoretic, un Octogon este deservit de o singură sferă Bios. Asta nu înseamnă însă nimic, deoarece ar putea exista câte o sferă pentru fiecare din cele opt Burguri, după cum ar putea exista şi sfere de rezervă, în cazul în care cea aflată în funcţiune ar suferi un accident. Cert este că, fie Burg, fie sferă Bios, fiecare reprezintă o mică lume independentă. Suficientă sie însăşi.

— Nu cred, spuse încet. Nu cred, pentru că... În acest caz, ce rost ar mai avea Războiul? Operaţiile cerebrale? Soldaţii condiţionaţi să moară?

Privirea femeii lucea straniu într-o sclipire albastră, de parcă şi-ar fi picurat marcator şi în ochi. Gald îşi muşcă buzele enervat şi îşi înfipse degetele în marginea scaunului. Reuşea, în permanenţă, să spună şi să facă numai ceea ce nu trebuia. Înghiţi în sec. T-R-E-B-U-I-A să treacă testul! Necesitatea aceasta, impusă de condiţionările anterioare, îi ardea creierul asemenea poftei animalice după drog a unui drogat lipsit de seringa sa.

— Am căzut testul nu? Întrebă atât de încet, încât chiar şi lui însuşi i se păru că nu spusese încă nimic.

Linda sorbi din tonic şi privi lung în direcţia acvariului. Printre plantele verzi, o colonie de căluţi-de-mare înainta cu mişcări caraghioase. Un sunet grav se auzi de undeva dinspre baie, făcându-l să tresară. Peştii dispărură în spatele adăpostului vegetal.

Sunt vii, totuşi? Îi trecu, involuntar, prin minte.

— Nu, ţi-am spus că sunt holograme. Un program ceva mai inteligent, atâta tot, răspunse femeia, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Tăcu o clipă.

— Ce ştii despre acest test?

— Nimic, se grăbi el. Sau aproape nimic. Colonelul de la Recrutări mi-a spus că este posibil să fiu supus unor probe aici, dacă se consideră că punctajul acumulat înainte de împlinirea Vârstei nu este mulţumitor, dar nu mi-a făcut nici un fel de precizări cu privire la natura lor. Dacă nu obţin punctajul, mă întorc în Burg ca Auxiliar?

— Nu ştiu, clătină din cap femeia. Pur şi simplu, nu ştiu. Cum de ţi-a venit ideea condiţionărilor?

Citeşte, totuşi gândurile, se sperie Gald.

— Nu... Eu... Cum să spun... Nu cred că...

— Condiţionarea de a fi un bun cetăţean al Burgului... Condiţionarea de a deveni un bun soldat... Condiţionarea de a muri pentru ca această lume să supravieţuiască... Condiţionarea de a nu pune întrebări... Ideea ţi-a venit înainte de a intra în apă sau după? În timp ce mă aşteptai pe plajă?

Nu ştie, descoperi uimit Gald. Nu ştie, deci puterile de care dispune sunt limitate. Asta înseamnă că nu mă poate citi pe loc, ci sum-mum-ul gândurilor mele îi parvin ulterior, sub forma unui bloc compact. Cine dracu' e femeia asta?

Afară, ploaia contenise şi cerul se limpezise. Un vânt uşor trimitea spre sol jerbe de apă, scuturând frunzişul. Prin fereastra îngustă, crengile copacilor apăreau asemenea unor braţe de caracatiţă.

— Am avut-o... Dintotdeauna, mărturisi. Uneori, mă gândesc la ea, atunci când mi se pare că sunt antrenat, fără voia mea, în situaţii imposibile.

— Şi asta e o situaţie imposibilă, nu?

— Nu... Nu cred, se bâlbâi. Poate. Nu ştiu exact. Mă simt asemenea peştilor de colo.

Arătă cu degetul în direcţia umbrelor albastre, care se zbenguiau în spaţiul iluzoriu.

— Nu ştiu dacă mă înţelegi. Simt că trebuie să ajung la Clinică pentru a mă lăsa operat, dar, în acelaşi timp, am... La dracu', totul e atât de complicat de explicat.

Linda se întoarse încet spre el şi-i puse palma pe braţ. Era caldă, extrem de feminină, dar nu” provocatoare, ci pur şi simplu,

umană. Gald simţi că i se usucă buzele, din cauza stării de tensiune prin care trecea.

— Explică-mi, totuşi, spuse ea, rugător.

— Nu e nimic de explicat. E un fel de presentiment. O hologramă, asta e. Am senzaţia absurdă şi idioată că voi toţi, lumea care mă înconjoară şi la ale cărei reguli trebuie să mă adaptez a supravieţui, nu formaţi altceva decât o hologramă inteligentă şi subtilă, dar… O hologramă. Pe care cineva a conceput-o pentru a popula spaţiul în care mă voi naşte şi mă voi dezvolta. Pentru a nu mă simţi singur. Asta e tot. Da. Absolut tot.

Nu era tot, dar celelalte elemente ascunse în subconştient nu se lăsau accesate acum, pentru a fi dezvăluite.

— O hologramă, şopti Linda şi se ridică ameţită în picioare. Sigur că da. O hologramă, cum de nu m-am gândit şi singură? Şi, totuşi… Gald, eşti sigur că vii din Burgul Cuha? Că te numeşti Gald? Că eşti un tânăr sosit aici pentru operaţia cerebrală?

— Nu înţeleg la ce bun aceste întrebări, care nu au decât un singur răspuns, mormăi bărbatul şi se ridică, la rându-i, în picioare. Nu ştiu ce punctaj am realizat la testul tău afurisit, dar timpul meu liber a expirat deja şi mă văd nevoit să te părăsesc: Mă îndrumi să ajung la Clinică?

Încă de pe coridor se simţea pregnant un iz de umed şi de verde crud. Dincolo de uşă, aerul era rece şi plin de diferite mirosuri. O ploaie adevărată, gândi Gald. O experienţă unică. Dar oare cât de adevărată?

Pe alei, nu ieşise încă nimeni. Se opriră într-un scuar larg, mărginit de bănci din marmură neagră. În faţă se ghicea, prin frunziş, silueta masivă a unui edificiu cu patru nivele.

— Clinica, spuse femeia cu păr albastru. E cel mai bun răspuns la întrebarea ta în legătură cu testul.

— L-am trecut cu foarte puţin, înţelese el.

— Cu foarte puţin, da, recunoscu ea. Mărturisesc că încă nu ştiu exact ce factor determină atâta incoerenţă în comportament, din ce cauză eşti atât de atipic şi... de uman. Nu cadrezi cu nimic din datele cunoscute de mine. În fine... Cred că nu are rost să ne luăm rămas bun. A fost, pur şi simplu, o după-amiază interesantă.

Îi întinse mâna. Gald i-o strânse, apoi brusc o trase la piept şi o îmbrăţişă.

— Ce m-ar sfătui specialistul în teste să fac, atunci când ajung într-o situaţie imposibilă? O întrebă încet, la ureche, de parcă s-ar fi temut să nu-l audă cineva.

— Închide ochii şi determină holograma să dispară, şuşoti ea înfrigurată. Fără nici o şovăire.

O sărută pe obraz. Trupul femeii se smuci, i se răsuci în braţe şi, înainte ca el să aibă timp să reacţioneze, Linda era deja departe pe alee, topindu-se în spatele unui grup statuar.

Se apropie, şovăind, de grilajul înalt şi subţire care împrejmuia incinta. Pupitrul îşi pâlpâia stins culorile de avertizare. Tastă cu grijă indicativul personal şi prinse să aştepte. După câteva clipe, se auzi un bâzâit uşor, o poartă se trase spre dreapta şi dinspre clădire apăru un bolero pe pernă de aer. Aparatul se opri la doi paşi de el şi îşi desfăcu silenţios carcasa de plastic.

Urcă treptele înguste şi se lăsă în fotoliul-scoică. Carcasa reveni pe poziţie şi se opacizǎ. O lumină verzuie umplu spaţiul interior, învăluin-du-l ca o apă.

Coborî, avertizat de acelaşi bâzâit că ajunsese la destinaţie. Un asistent-Plastoid îl preluă de la capătul coridorului şi îl însoţi până la un punct de sterilizare. Aici, se lăsă dezbrăcat, îmbăiat într-un lichid rece, uscat sub un jet de aer călduţ, şi reîmbrăcat într-o salopetă cro-mată, lipsită de buzunare.

Plastoidul îl conduse apoi spre o sală spaţioasă, puternic luminată. Acceptă să se întindă pe canapeaua ciudat denivelată din mijlocul încăperii şi privi cu detaşare la mâinile ce-i fixau braţele şi capul într-o serie de chingi moi. Asistentul îi făcu o injecţie subcutanată şi îl preveni că va adormi în câteva minute. Dispăru în spatele uşilor duble, lăsându-l singur.

Va să zică aceasta era celebra operaţie a modificării de personalitate. Operaţia-standard, după care nimerii nu mai revenea în Burg. Un fel de sită. Cineva sau ceva cernea, prin mai multe filtre instalate până aici şi ulterior prin acesta, cu mult mai des, căutând printre personalităţi… Căutând ce?

Îşi aminti de vocea politicoasă a Colonelului, care îi prezisese că acest moment va fi unic: „Vei fi singur, cu propria conştiinţă supusă chinului indeterminării. O a doua naştere, mai puţin dureroasă fizic, dar mult mai sfâşietoare în planul unic al fiinţei. Vei realiza, în sfârşit, că faci parte dintr-un Tot indivizibil. Pentru că războiul nu este un mijloc de decimare a populaţiei. Sau nu numai. Ci o Structură. Care are rolul de a integra individualităţile într-un Tot, pe care, dacă vrei, poţi să-l numeşti Univers.”

Toţi făceau parte dintr-o Conştiinţă Unică, descoperi, aproape adormit. Universul… O Conştiinţă care clocea ceva. Dar ce?

Linda ştia mai mult decât îi spusese. Linda cea cu păr roşcat… Sau albastru? Şi cu miros de alge umede. Îi plouase şi ei alergaseră fericiţi prin ploaie. Stai, stai… Cine a vorbit de fericire? De scoici albastre şi de căluţi-de-mare?

Adormi, nu înainte de a mai inspira o dată, profund, mirosul de alge umede, care îl înconjura din toate părţile.

Se trezi brusc, într-un întuneric absolut. Încercă să se ridice, dar brăţările metalice îi tăiară carnea în jurul încheieturilor. Pipăi cu degetele, descoperi butoanele, apăsă şi se eliberă. Se săltă în şezut, învălmăşind şi rupând ţevile de plastic ale instalaţiei medicale de deasupra sa. Îi vâjâia capul şi simţea în cerul gurii o stare imposibilă de greaţă. Strigă, cu voce piţigăiată, dar nu-i răspunse nimeni.

După câtva timp, se ridică ameţit de pe canapea şi se îndreptă şovăind în direcţia chenarului uşii, slab luminat de becurile pentru avarie. Se mişca lent, de parcă plutea într-un spaţiu acvatic, cu mişcări groteşti de păpuşă dezarticulată.

Când ajunse, în cele din urmă, în parc, stelele îndepărtate, cu sclipiri difuze din cauza bolţii de sticlă, se grăbeau spre apus. O lucoare roşi-etică poleia întunericul, anunţând zorii.

Ceva se petrecuse acolo, în spatele ferestrelor întunecate ale Clinicii, ceva care nu intra în nici un plan, în nici o logică. Simţea asta cu toată fiinţa sa, aşa cum simţea, de pildă, gustul sălciu de greaţă şi durerea surdă din craniu. Şi, pentru prima dată în viaţă, în viaţa pe care era lăsat să şi-o reamintească între două condiţionări, îi era frică.

Frică!

Acum încă îşi mai amintea de trecutul apropiat, de Cuha, de Lancelot, de Vichy de plajă, de mare, de scoicile albastre, de Linda… De Linda! Da, se va duce imediat la ea, Linda va şti să-i explice inexplicabilul.

Linda…

Alerga izbindu-se de copaci, prin boarea umedă a apropiatei dimineţi. Pe aleile pustii, întunericul era aproape dens. Nicăieri nu se vedeau nici măcar luminile de avarie.

Străbătu în diagonală câteva cvartale de locuinţe şi se opri când simţi că nu mai poate să respire. Îşi prinse capul între palme, străduindu-se să-şi potolească pulsaţiile din craniu. Deşi era întuneric, recunoscu fără dificultate clădirea albă cu ferestre înalte. ^Urcă treptele, clătinându-se. Înainte de a apăsa pe avertizorul sonor, se rezemă de toc: lumea încetă să vălurească în jurul său, reintrând în normal. Împunse cu pumnul în clapeta avertizorului. Aşteptă. Un vânt uşorânfoia coroanele copacilor din apropiere.

Nu răspunse nimeni. Nici nu ştia dacă semnalul sonor mai funcţiona. Aşa cum nici un aparat alimentat de curent electric nu părea să mai funcţioneze, de la trezirea sa, în incinta staţiunii.

Împinse uşa şi, în mod surprinzător, aceasta se deschise. Nu fusese încuiată. Intră. Nu funcţiona decât lumina roşie de avarie, marcând în chenare tocurile uşilor. În camera din dreapta nu se găsea nimeni. Pătrunse în cea din stânga. Fără energie, holograma acvariului dispăruse, lăsând la vedere un perete albastru. Lângă el, măsuţa la care Linda băuse paharul cu suc tonic zăcea răsturnată într-o parte. Alături de ea, un casetofon minuscul, atârnând de un fir. Nici urmă de Linda. Strigă cu voce tremurată, dar nu-i răspunse nimeni. Nu avea cum să-i mai răspundă vreodată cineva aici, realiză.

„Închide ochii şi determină holograma să dispară”, îi spusese femeia cu păr albastru.

Nu voise să-şi ia rămas bun. Special, realiză străfulgerat de lumina orbitoare a revelaţiei, special ca să-i rămână în amintire exact aşa cum stătuse în faţa lui, cu soarele şi norii, cu apa sărată şi cu scoicile risipite în întunericul din jur.

Dumnezeule, ce se întâmplase? Ce se întâmpla?

Apucă instrumentul de înregistrare, îl cântări nehotărât în palmă, apoi îl strecură în centură. Se răsuci să plece. Pe peretele alăturat fostului acvariu, zări luciul stins al unui ecran-oglindă monocrom. Se apropie şi căută un unghi favorabil, astfel încât lumina cadrului uşii să bată dintr-o parte. Din undele adânci ale cristalelor lichide, îl fixa o figură terifiantă, care în mod sigur nu era a sa.

Înghiţi în sec, gemu şi se sprijini cu mâna stângă de perete. Îi despicaseră craniul în zona calotei drepte. Ceva se petrecuse exact în momentul culminant al operaţiei, împiedicându-i s-o finalizeze. Calota desprinsă din suturile osoase se ţinea de restul ansamblului într-o singură copcă, gata oricând să se desprindă la primul şoc sau mişcare mai violentă.

Era ca şi cum privea imaginea altuia. Nu realiza încă prea bine că era vorba de capul său, pentru că nu simţea încă nici o durere.

Rupse, cu degete tremurătoare, mâneca halatului de pluş, care zăcea azvârlit pe un taburet şi îşi făcu un fel de pansament în jurul capului.

— Mulţumesc, spuse în şoaptă. Pentru sfat. Cred că, într-adevăr, nu are rost să ne luăm rămas bun. Pentru că nimic, de acum înainte, nu va mai fi cum a fost.

Părăsi apartamentul aproape în fugă. Afară, lumina se furişa pe alei, lipindu-se de ziduri şi de grupurile statuare. Coti spre stânga şi o apucă pe scările ce duceau către garajul din subsol. Trebuia să se grăbească dacă voia să mai profite de binefacerile iluzorii ale acestei civilizaţii. Deocamdată nu dispăruseră decât fiinţele vii. Toate fiinţele vii.

Tastă pe contor indicativul Lindei. Uşa se retrase, fără zgomot, în nişa din zid. În întunericul dens ca o pastă din interior, forma aerodinamică a aerojetului strălucea vag. Se căţără neîndemânatic pe treptele laterale ale scării metalice şi se lăsă să alunece în fotoliu. Introduse fişa în contact şi simţi imediat trepidaţia motorului cu ardere internă sub picioare. Cuplă pe ghidajul magnetic şi închise ochii. În mod normal, până la gară nu putea să facă mai mult de 2-3 minute. Iar acolo…

Ei bine, acolo va încerca să forţeze capacul câmpului de forţă, care menţinea presiunea în interior, în momentul în care în tunel intrau autotrenurile. Şi, dacă aerojetul nu avea să reziste îi rămânea ultima variantă. Cea sugerată de Linda, la câre încă nu voia să se gândească nici măcar ca la o îndepărtată posibilitate!

Umbra purpurie a zorilor se prelingea fără grabă de-a lungul stâncilor uriaşe ale Barierei. Pe cerul din ce în ce mai siniliu, baionetele îngheţate ale stelelor îşi licăreau îndepărtatele existenţe.

— O sută de mii de ani-lumină despart această planetă de lumea voastră.

Vocea Lindei îi răsuna limpede în minte, de parcă tocmai ar fi sfârşit s-o asculte. Pentru oricare altă rasă…

— Pentru oricare altă rasă drumul ar fi fost imposibil. Nu însă şi pentru a voastră. Voi aţi fost special construiţi pentru Marile Migraţii. Voi sunteţi nemuritori. Cel puţin, raportând lucrurile la standardele biologice cunoscute în acest sector cosmic.

O sută de mii de ani! Se înfioră Gald. Îşi strânse în jurul corpului haina umezită. O sută de mii de rotaţii ale planetei, pe a cărei scoarţă păşea acum, în jurul stelei centrale, numită Soare. O sută de mii…

Se scutură puternic şi stropi de apă săriră în toate părţile. De trei zile dormea direct în iarbă şi numai pe burtă. Aripile uriaşe, aproape cât el de mari străpunseseră încă din prima încercare ţesătura subţire a costumului dintr-o singură piesă, apoi pe aceea a hainei.

O sută de mii de ani… Rulă banda subţire ca firul de păr ceva mai departe şi apăsă pe butonul de pornire.

— Exact cum ai spus, tu, Gald: suntem numai o uriaşă hologramă, dotată cu inteligenţă. Special făurită pentru a avea grijă de tine. Pentru a-ţi asigura toate funcţiile vitale în perioada „iernării” în noul cuib. O hologramă la care poţi renunţa atunci când socoteşti că a sosit momentul necesar. O hologramă în interiorul căreia câteva elemente au ajuns la certitudinea statutului lor simbolic. Şi care te caută pentru a te elimina, astfel încât lumea aceasta de iluzie să continue să existe la nesfârşit.

Opri aparatul. În jur, natura îşi tremura încheieturile, trezindu-se la viaţa diurnă într-un cor de sunete subţiri şi stranii. Exact ca înainte de Război, îşi spuse Gald. Cum naiba de vor fi rezistat insectele şi păsările pe care le văd pretutindeni în jurul meu unei radiaţii protonice de mai multe zeci de mekotoni, numai unul Dum…

Înghiţi în sec, în vreme ce urmărea zborul spre înălţimi al unei păsări bicefale, cu penaj sur. Linda spusese că totul era o hologramă. Atunci, în mod sigur nu existau nici Burgurile, nici Octogonul, nici Biosul, nici autotrenurile şi nici... Pasărea bicefală.

Îşi trecu limba peste buzele brusc uscate şi închise ochii. Pasărea bicefală care urca spre înălţimea albastră în zbor spiralat nu exista. Era una din milioanele de iluzii ce-l protejau pe el. Putea să se întoarcă în nimicul de unde fusese iscată. Undeva, într-un segment infim al cortexului său probabil că informaţia cu privire la pasărea-iluzie era ştearsă, iar ea...

Deschise ochii. Văzduhul era limpede şi nici o pasăre nu-i tulbura undele cu zborul său impur.

Se ridică, gemând, în picioare. Îl dureau toate oasele, iar spatele şi-l simţea arzând ca de febră. Din poziţie verticală, dimensiunile realităţii se schimbau. Care realitate? Se întrebă Gald. Aproape că resimţea o teamă viscerală la gândulcă s-ar putea ca, mânat de o nesăţioasă curiozitate, să nu înceapă să desfiinţeze totul pe rând, iar, în final, să descopere că, de jur-împrejur, nu se găsesc decât fulgere de stele şi nori de praf cosmic.

Gare realitate? Repetă întrebarea şi privi drept înainte, fără să încerce un răspuns. Câmpia se apropia de sfârşit. La numai câţiva kilometri în faţă, se ridica, impresionantă şi inexpugnabilă, Marea Barieră. Avea vreun rost să meargă într-acolo? Să încerce acea imposibilă căţărare? Logica Lindei îi spunea că nu. Dar ceva, venit din adâncurile neştiute ale subconştientului, îl îndemna să ridice piciorul şi să pornească într-acolo.

Porni cu paşi rari, căutând să nu mişte prea mult din povara dureroasă a aripilor. Îi crescuseră lipite de corp şi nu ştia la ce aveau să-i folosească. Nu ştia încă, se corectă.

Derulă din nou.

— Cei de tipul meu, sub o sută în toată Holograma, sunt astfel construiţi încât să-ţi depisteze apariţia înaintea tuturor şi să ajute la deşteptarea conştiinţei tale încă adormite. Un fel de poliţie secretă, dacă vrei să vorbim în limbaj social. Nimeni nu cunoaşte prezenţa noastră şi nici chiar noi nu ştim prea multe unii despre alţii. Cei pe care îl numim cu termenul generic de CREATORII au stabilit că prezenţa noastră este absolut necesară şi au făcut-o viabilă, înainte de a dispărea. În programul-subrutină care ne veghează vieţile există informaţii-standard cu privire la identificarea ta. De aproape o sută de ani îmi imaginez tot soiul de situaţii atipice ale primei noastre întâlniri. Când m-ai găsit în bar, tocmai primisem informaţia că o structură umană neconvenţională soseşte în Bios. Te întrebi de unde ştiam despre neconvenţionalitatea ta. Simplu: eşti singurul individ uman neholografic. Adică alcătuit şi din altceva decât din informaţii. Identificatoarele noastre automate nu te-au putut clasifica, chiar dacă ţi-au permis accesul în sferă.

Întrerupse. Scoase bidonul din buzunarul interior al hainei şi îşi umezi buzele. Îi era teribil de sete, iar apa... De ce naiba nu închidea ochii şi nu desfiinţa, pur şi simplu, Totul?

Soarele se ridica din ce în ce mai sus. Spre Cuha, câţiva nori mici şi negri îşi purtau scamele leneşe fără nici o intenţie precisă. Se derula prima parte a unei noi zile caniculare.

Aş mai dori încă nişte nori, gândi şi închise ochii. Nişte nori mari, care să acopere pălălaia aia din cer. Nişte nori mari... Redeschise pleoapele. Gândurile nu i se materializaseră însă. „închide ochii şi determină holograma să dispară”, spusese Linda. Creaţia nu îi era accesibilă, ci numai actul distrugerii. Şi, brusc, de parcă un văl i s-ar fi dat la o parte de pe globii oculari, întrezări limpede explicaţia. Înţelese de ce nu putea să stingă lumea din jur sub forţa gândului, asemenea păsăricii aceleia bicefale.

PENTRU CĂ, PUR ŞI SIMPLU, MIGRA-ŢIILE CONSTITUIAU UN PROCES CONŢINU. IAR LUMEA ACEASTA HOLOGRAFICĂ ERA UNUL DINTRE CUIBURILE SPECIEI SALE. LA CARE, PESTE ALŢI O SUTĂ DE MII DE ANI, ACEASTA URMA SĂ REVINĂ.

Îşi şterse fruntea de transpiraţie. Era deja mult prea cald ca să mai înainteze, aşa încât se. Lăsă în fund pe un smoc înalt de iarbă verde. Pielea crestată a spatelui îl durea surd. Calota craniană rezista încă în singurul punct de sutură rămaş şi în bandajul improvizat, incredibil de murdar acum. Se întinse pe burtă, încercând să se odihnească, în vederea ultimei părţi a călătoriei, pe care avea s-o întreprindă odată cu coborârea înserării şi a răcoarei.

Adormi şi visă că se desprindea uşor de pământ, plutind deasupra ierburilor, care-i mân-gâiau burta cu vârfurile lor ţepoase. După un timp, norii rămaseră sub el, albi şi pufoşi, ascunzând imaginea Barierei. Se tolăni pe spinarea albă şi pufoasă a unuia dintre ei şi prinse să examineze soarele printre gene. Aripile nu-l mai dureau deloc: se înfipseseră în carnea flască a norului şi se odihneau la rândul lor. O muscă mare, verde, îi dădea târcoale pe la nas, gâdi-lându-l. Strănută.

Şi se trezi. Întâi, crezu că, de fapt, trecuse dintr-un vis în altul: plutea la câteva palme deasupra pământului, cu faţa şi cu mâinile mângâiate de măciuliile unduitoare ale plantelor de cultură. Cu coada ochiului, îşi zări aripile întinse, susţinându-l în aerul încins numai cu ţesătura lor metalică, subţire şi transparentă. Se zbătu o clipă pentru a se trezi şi le schimbă înclinaţia. Alunecă abia simţit spre sol şi căzu într-o rână.

Nu era vis.

Căldura, energia solară sub forma ei pură de radiaţie, ori poate o anumită creştere a câmpului magnetic terestru… Orice ar fi fost, aripile se desfăcuseră, în sfârşit.

În mai puţin de o oră de Timp Convenţional, învăţă să le plieze şi să le deplieze cu rapiditate, să le poziţioneze într-un anumit unghi faţă de soare (tot soarele fusese sursa!), ca să se poată ridica şi coborî, fără să se lovească, toate mişcările necesare pentru utilizarea eficientă a acestui dar ciudat şi neaşteptat.

Când soarele îşi lipi obrazul puhav de creasta zimţată a Barierei, le desfăcu majestuos, se înălţă încet, din ce în ce mai sus, şi,

chiar înainte ca astrul să se prelingă dincolo de stânci, într-o spumă sângerie, ateriză în apropierea unui bloc de marmură neagră, ce avea forma unui cap de cal.

Îşi îndreptă spinarea, cocârjată sub greutatea noilor organe, şi privi înapoi: cât vedeai cu ochii, câmpurile cultivate îşi risipeau întinderile variat colorate, alergând spre iluzia îndepărtată a Burgului de dimensiunea unui creion. Pustietatea era desăvârşită.

Înghiţi în sec. Acolo, jos, nu-şi dăduse seama de ea. Plantele, insectele, pasărea cu două capete... Iar în Vichy drumul de la Clinică la gară durase mai puţin de 20 de minute. Nu apucase să se pătrundă de izul neliniştitor al ei.

Se sprijini cu umărul de stânca străbătută de dungi galbene şi prinse să aştepte. Noaptea coborî cu repeziciune şi stelele luciră batjocoritoare pe căile negre ale Universului. Se afla mai aproape de ele decât fusese oriccare om de pe Pământ. Oricare... Hologramă cu aparenţă umană, se corectă. O hologramă dotată cu inteligenţă... Parcă aşa spusese Linda. Cu ceva mai mult decât inteligenţă, hotărî el, respirând adânc. Pentru că acolo, pe plajă, pusese mâna pe un sân de femeie. Pe un sân adevărat. Iar spatele său se rezemase de un spate înfierbântat de femeie. Poate că era vorba despre un alt tip de iluzie. Mai subtilă şi mai indescifrabilă.

Se aşeză în fund la baza capului de cal şi îşi plie aripile în jurul corpului, străduindu-se să se protejeze de frigul ce cobora dinspre stele.

— O sută de mii de ani... Murmură. Unde e lumea aceea dintâi? Lumea la care trebuie să ajung? Lancelot, la naiba, tu mai înţelegi ceva? Asta înseamnă să fiu singur, numai cu propria-mi conştiinţă, cum spunea Colonelul, încercând chinurile unei a doua naşteri? Chinurile integrării în marele Tot?

Privirile îi rătăceau printre constelaţii. Nu recunoştea niciuna. În Burg, nimeni nu se preocupase de astronomie. Apăsă tasta de pornire a micului aparat de la şold. Vocea Lindei hârâi o clipă,

nesigură, apoi tensiunea se stabiliză în baterie şi ea reveni la normal.

— În lumea aceasta, nimic nu este supus Morţii/Distrugere, ci numai Morţii/Transformare. Altfel spus, nimic nu dispare. Fiecărui corp i se cunoaşte, prin programare iniţială, capacitatea vitală şi, înainte de finişul fiecărui Ciclu, are loc operaţiunea de Transformare. Suntem menţinuţi în. Acest tip de viaţă chiar de la începuturile timpului, Gald. Ale timpului care a început să curgă în clipa când CREATORII au hotărât că viitorul CUIB va fi poziţionat pe această planetă, la marginea Galaxiei.

Întrerupse. În valul congelat al nopţii ce se răsucea agitat în jur, voia cu îndârjire să ŞTIE. I se îngăduise să depăşească limita îngustă a Ciclurilor, Legile războiului. Aflase lucrurile interzise. Gândul îi zbură, la Lancelot şi la Wanda, desfiinţaţi într-o fracţiune de clipă de ceea ce bisturiul Plastoizilor descoperise în adâncurile materiei sale cerebrale…

Lucruri insignifiante, gândi mai departe, răsucindu-se în el însuşi. Parcă venind dintr-o altă viaţă. Şi chiar veneau dintr-o altă viaţă, realiză. O viaţă în care trăise timp de 100 000 de ani şi în care, acum, nu mai avea loc.

Se ridică încercând să-şi dezmorţească picioarele. Aripile îl stânjeneau, creându-i o senzaţie de dezechlibru. În valea imensă de dedesubt, licuricii îndepărtaţi ai Burgurilor păreau stele pierdute prin iarbă.

Trăia de la începuturile timpului. O sută de milenii trecuseră peste trupul său, menţinut veşnic tânăr prin sofisticate mijloace de intervenţie biologică, ininteligibile pentru raţiunea sa. Un nemuritor ocolit de coasa necruţătoare a vremii. Un nemuritor vieţuind în mijlocul unor fantasme, nemuritoare la rândul lor. Războaiele, bolile incurabile, crimele, sinuciderile… Praf! Praf pentru ochii ce trebuiau feriţi de Taine.

Se cutremură. Îi era frig. Şi frică. Şi amintiri, în el, bezna părea încă şi mai cuprinzătoare decât în jur. O sută de milenii! Mii de chipuri, pe care degetele sale le mângâiaseră, aşa cum făcuseră

cu acela al Lindei, închipuindu-şi, de fiecare dată, că o fac pentru ultima oară. Şi, într-un fel, chiar aşa şi fusese. Pentru că mereu existase o conştiinţă muritoare. Numai trupul străbătuse, biruitor, fluviul eternităţii.

Mii de ochi, pe care palmele sale îi închi-seseră. Mii de buze zâmbindu-i, cu miros sărat de alge şi cu scoici albastre, strivite sub tălpi. Dumnezeule, se petrecea ceva înspăimântător! Ar fi vrut să nu fie treaz, să doarmă şi totul să nu reprezinte altceva decât un coşmar, să se poată trezi într-o lume în care avea dreptul la... Dreptul la moarte! Şuieră şi-şi muşcă buzele până la sânge. Dreptul la uitare. La propria şi unica conştiinţă muritoare.

Se aşeză la loc, izbind cu muchiile aripilor suprafaţa netedă a peretelui de marmură din spate. În tăcerea înspăimântătoare, fâşâitul metalic i se păru aproape uman. Apăsă pe tastă.

—. de acum aproape 100 000 de ani. Numele ei convenţional este Părul Berenicei. Dar denumirea nu-ţi va spune nimic, deoarece aparţine perioadei de dinainte de Conflict. Este vorba despre constelaţia cu simbolul Y647CV89WER56. O poţi descoperi, orientân-du-te într-un plan de 27°32'67” în raport cu axa galactică. În memoria inconştientului trebuie că ai stocate toate aceste date, inclusiv schimbările petrecute în cosmosul apropiat în acest interval. Nu ştiu cum o să ajungi acolo. Şi cred că nici nu vreau să-mi imaginez. Acum, când este sigur că ne despărţim pentru ultima oară, definitiv, vreau să ştii că Dumnezeu este unul singur. Iar tu, Gald, nu eşti Dumnezeu.

Fâşâitul. Apăsă tasta.

Ştia. Ştia de ce îi fusese înainte (în viaţa în care se numise Gald), atât de teamă de spaţiile deschise. De natura sălbatică. Nu era vorba de un sindrom social dobândit. Fiecare Ciclu îl apropiase de clipa aceasta. În care stătea singur pe coama Barierei. La numai un salt al conştiinţei de începutul Marelui Drum înapoi. Către CASĂ.

Ceea ce Linda numise „marea imigraţie” constituia un eveniment. Şi, ca orice eveniment, nu se putea declanşa la

întâmplare, ci numai în urma îndeplinirii unor condiţii bine determinate. De aceea fusese ferit de spaţiile deschise, care ar fi forţat în memoria sa amintiri crezute uitate.

Noaptea aluneca greoi pe lângă el. Îl furnicau toate părţile trupului, de parcă s-ar fi îmbolnăvit de alergie. Aripile îi zvâcneau, asemenea sângelui în urechi, nesigure. Apoi frigul ascuţit se transformă într-o boare umedă, care i se depuse pe suprafaţa sclipitoare, alunecând la vale în picuri grăbiţi.

Zorii sosiră brusc, surprinzându-l. Se ridică şi-şi frecă ochii înroşiţi de oboseală. Soarele ţâşni, uriaş şi roşu, din spatele blocului de marmură. Aripile îi tresăriră dureros, sub mângâierea impalpabilă a razelor, apoi se destinseră într-o mişcare leneşă.

Până să realizeze cu exactitate ce se întâmpla, se găsea deja la înălţimea stâncii sub formă de cap de cal.

Îşi reorientă trupul pentru a prinde radiaţia pe întreaga suprafaţă. Urca din ce în ce mai repede, fără nici un efort fizic. Sub el, câmpia se transformă, după o vreme, într-o tavă întunecată, cu degetele groase ale Burgurilor Octogonului repezindu-se spre el. Norii se apropiară, ' în rânduri strânse, ca nişte păsări de pradă, dar rămaseră imediat în urmă. Soarele era acum un glob strălucitor, ademenitor, dincolo de care tresăreau ochii albi ai stelelor.

Dumnezeu este unul singur. Iar tu, Gald, nu eşti Dumnezeu…

NU EŞTI DUMNEZEU!

Uluitoare şi stranie bijuterie cosmică, omul-pasăre urca din ce în ce mai repede, luându-şi startul în cel mai lung drum pe care şi-l putuse imagina vreodată umanitatea-hologramă: Calea Stelelor. Undeva, la capătul celor 100 000 de ani de zbor, o planetă încă necunoscută îşi aştepta copiii migratori, de dimensiuni microscopice – CELULELE.

Cu cât pătrundea mai adânc în inima spaţiului, îndepărtându-se treptat de soare, omul-navă îşi reamintea, din ce în ce mai clar,

imaginile cataclismului climateric ce-i obligase pe miriadele de călători minusculi, ce-i alcătuiau corpul, să-i construiască pe ei, milioanele de Galzi, şi să pornească într-o lungă şi primejdioasă călătorie, la capătul căreia se găsea o planetă asemănătoare ca parametri atmosferici şi biofizici cu aceea de origine. O planetă ce avea să-i adăpostească până la revenirea anotimpului favorabil continuării vieţii la ei acasă.

O călătorie ce se repeta la fiecare 1 000 000 de ani. Răstimp în care, cu răbdarea specifică acelora care nu au habar de curgerea presupusă a timpului şi de existenţa Morţii/Distrugere, microscopicii astronauţi intrau în hibernare, lăsându-se în grija absolută a maşinăriilor biologice construite.

Tu, Gald, nu eşti Dumnezeu. Eşti o simplă şi bătrână astronavă, care acum se întoarce acasă, cărându-şi stăpânii. Dar nici ei nu sunt Dumnezeu. Ci numai nişte fiinţe minuscule şi teribil de inteligente, care visează la lunga vară de pe planeta natală. Sau poate la noua Realitate pe care mă vor obliga s-o trăiesc, atunci când Marea Migraţie ne va readuce pe Pământ.

Ar fi vrut să creadă că mai putea să înghită. În sec, dar ştia deja că trupul i se împietrise într-o cuirasă protectoare, în interiorul căreia numai conştiinţa se mai vânzolea neostoită.

Conştiinţa? Care conştiinţă? Care viaţă? Se întrebă. Nu era cu nimic diferit de hologramele ce rămăseseră foarte departe în urmă. Sau, poate, chiar în creierul lui, ascunse într-un strat adânc alencefalului.

Ar fi vrut să creadă că mai putea zâmbi. Trupul i se răsuci uşor într-o parte, pentru a capta cât mai multă energie solară, pregătindu-se pentru primul salt,. Ce avea să-l transporte în câteva minute în apropierea planeteie cu inel, dincolo de care, la numai zece parseci, se găsea unul din numeroşii spini de tranziţie ai axei centrale a Galaxiei.

SFÂRŞIT